

TÌNH YÊU THIÊN LIÊNG

...khi chúng tôi vừa rời buổi nhóm, và lên đường đến gặp một phụ nữ, người bạn của chúng ta, Bà Dobbleman, ở trên Edmonton, Alberta. Và chúng tôi chỉ cách giới tuyến Canada hai mươi dặm, khi chúng tôi nhận được tin rằng anh tôi sắp chết. Vì vậy chúng tôi quay lại ngay, qua một trận bão tuyết, và bắt đầu trở về nhà, làm cho chúng tôi đi lại mười một ngày. Và chúng tôi đã đến muộn vào chiều hôm qua, và thức muộn tối hôm qua, và sáng hôm nay lại dậy sớm, rất mệt mỏi.

2 Nhưng ngay khi tôi liên lạc với mẹ tôi, sau khi chúng tôi có một nơi mà chúng tôi có thể gọi lại, bà ấy nói, “Anh Neville đã ở ngoài đó.” Đó là một mục sư thực sự, thừa các bạn. Đó là một... Chúng ta chắc chắn cảm kích điều đó. Bây giờ, có thể không... Có lẽ, những người thân yêu của anh em chưa bao giờ đạt đến điểm đó, có lẽ. Nhưng trong một thì giờ khủng hoảng, khi anh em biết rằng điều gì đó đang xảy ra, và biết rằng bạn bè của anh em sẽ gần bó với anh em. Và vội vã chạy đến với anh tôi.

3 Và rồi khi tôi đi, ngay khi tôi đi vào, chỉ thay quần áo và đi ra ngoài đó. Ai tôi đã tìm thấy trong phòng, đang cầu nguyện, ngoài Anh Neville; ở ngoài đó trong phòng với Howard, đang cầu nguyện.

4 Tôi—tôi biết ơn vì điều đó. Và tôi—tôi thà nói điều đó ngay tại bục giảng ở đây, như tôi đã luôn nói, “Tôi thà tặng anh một nụ hoa hồng nhỏ bây giờ, còn hơn là cả một vòng hoa sau khi anh ra đi.” Ngay bây giờ là lúc để làm điều đó.

5 Và tôi biết ơn sâu sắc Anh Neville. Và tôi biết tất cả chúng ta đều như vậy, trong khắp hội thánh này, vì anh ấy là một mục sư dũng cảm. Chỉ để cho anh ấy thấy anh em biết ơn anh ấy nhiều như thế nào, hãy giơ tay lên như thế này, với Đức Chúa Trời. Chính là điều đó. Cảm ơn các bạn. Đó thực sự là điều gì đó mà...

6 Tôi về nhà; Tôi đã nói với vợ tôi. Tôi nói, “Em yêu, khi anh đi và gõ cửa...Đi xuống hành lang, đọc biểu đồ, xem thực sự điều gì không ổn. Và đi xuống đó, và anh nghe điều gì đó trong đó. Và anh

gõ vào cửa. Anh nghĩ đó là người nào đó đang nói chuyện. Anh ấy đã để người ấy ngồi trên giường với quyển Kinh Thánh của mình, với cả hai đều cúi đầu xuống, cầu nguyện với Đức Chúa Trời, khi anh đi vào. Không thể làm gì ngoài việc cầu nguyện với anh ấy.”

7 Và—và, cũng vậy, lời cầu nguyện của tôi, nói với Đức Chúa Trời rằng tôi biết ơn một người bạn chân chính và một mục sư chân chính. Và xin cho Anh Neville sống lâu trong thế gian này, để—để hầu việc Chúa. Tôi tin rằng Đức Chúa Trời đã giữ anh ấy ở đây trong nhiều, nhiều năm, để hầu việc Ngài, một người mà rất dũng cảm. Điều đó chạm vào lòng tôi sâu sắc hơn bất cứ điều gì tôi đã có trong một thời gian dài.

8 Bây giờ, thông thường, bây giờ, rằng...Lớp trường Chúa nhật chưa tan, quay lại với—các em nhỏ. Vì vậy tôi nghĩ, có lẽ, có lẽ chúng ta sẽ cầu nguyện cho người đau. Tôi đã không thông báo về việc đến, cầu nguyện cho người đau. Nhưng nếu có người nào ở đây được cầu nguyện, thì chúng ta sẽ chỉ cầu nguyện cho họ.

9 Bây giờ, nếu Chị Gertie, nếu chị ấy đến, hãy đàn bài *Danh Y Đại Tài* cho chúng ta. Và chúng ta sẽ cầu xin Cha Thiên Thượng yêu dấu của chúng ta, để Ngài sẽ ban phước cho những ai cần đến Ngài ngày hôm nay. Thế thì chúng ta muốn, tất cả những người đau ốm và có nhu cầu, chỉ nhóm lại chung quanh bàn thờ.

10 Tôi không nhầm, đây là Nellie Sanders đang đến đây chứ? Chao ôi! Xin Chúa ban phước cho anh, Nellie. Đã hai mươi lăm năm, đã xảy ra. Xin Chúa ban phước cho chị, Nellie. Tôi đã nhìn qua, cách đây một lát, và nhìn vào chị. Và tôi không muốn chị nghĩ...đang nhìn, nhìn chăm chăm vào ai đó. Tôi cứ nhìn lại, và tôi nghĩ trông giống như Nellie.

11 Không ai trong các bạn ở đây có thể nhớ. Tôi đoán một số người trong các bạn...Bao nhiêu người còn nhớ Nellie Sanders?Ồ, chắc chắn vậy. Và chị ấy là một trong những người đầu tiên đến với đền tạm. Chị ấy và người vợ đã qua đời của tôi là những người bạn và chị em thân thiết, trong Đấng Christ. Và họ...Chị ấy đã kết hôn ở đây, với một trong những Tình nguyện viên nước Mỹ, một sĩ quan trong phong trào này. Và anh ấy, người anh em

của chúng ta, đã đi để ở với Đức Chúa Trời. Tôi nghĩ, để lại cho chị ấy, với hai cậu con trai; một số con cái, dù sao đi nữa, một số trong chúng vẫn đang đi học. Và Nellie đang đi lang thang một mình, và vừa bước vào độ tuổi thật lo lắng và khó chịu. Chị ấy đã gọi cho tôi khi tôi ở Phoenix, Arizona, trong một buổi nhóm, để cầu nguyện. Nhiều điều quay lại, Nellie, với thời điểm khi còn mùng cửa trên sàn nhà, và chị và Hope, cô gái Adcock đó, và nhiều người trong số họ đã từng ở quanh đây. Đó là cách đây nhiều năm, cách đây hai mươi lăm năm. Chỉ đi qua tôi. Chúng ta—chúng ta đang đi xuống một con đường, nhanh chóng, điều đó có thật.

12 Ô, xin Chúa ở cùng anh chị em bây giờ. Những người đau ốm và muốn đến gần bàn thờ để cầu nguyện, mục sư của chúng ta và tôi sẽ hiệp lại với nhau trong lời cầu nguyện cho anh chị em. Hãy đến ngay phía trước.

13 Rồi, một chút, ngay lập tức sau đó, một Sứ điệp ngắn dành cho anh chị em, về buổi nhóm rao giảng. Ước gì anh chị em có thể ở lại. Chúng ta sẽ kết thúc buổi nhóm trường Chúa nhật, sau khi cầu nguyện cho người đau. Rồi chúng ta sẽ đi ngay vào buổi nhóm khác, và tôi có một vài thông báo để thực hiện.

Danh Y đại tài giờ này ở gần,
Là Chúa Jêsus đầy cảm thông;
Chúa phán khiến lòng buồn bực tươi vui,
Không có Danh nào khác ngoài Jêsus.

14 Bây giờ, nếu bây giờ chúng ta có thể bước vào sự thông công của lời cầu nguyện này, sự chữa lành cho nhau, biết rằng Đức Chúa Trời ở đây, và hứa sẽ trả lời.

15 [Anh Neville nói, “Một chị muốn được cầu nguyện.”—Bt.] Vâng, được rồi, chúng ta sẽ đi xuống và cầu nguyện cho chị ấy, người phụ nữ đang ngồi đó. Chắc chắn vậy. Được rồi, Anh Neville, mời anh đến, giúp đỡ?

16 Bây giờ, nếu anh chị em thật sự tôn kính hết sức, những người trẻ tuổi đang ngồi vào chỗ của họ. Và bây giờ chúng ta hãy cầu nguyện, để khi chúng ta đi xuống xứ dầu cho người

đau ốm và bệnh tật, chúng ta sẽ có đức tin nơi Đức Chúa Trời, để tin. Hãy có đức tin rằng Đức Chúa Trời sẽ làm điều đó.

¹⁷ Tất cả các bạn ở ngoài đó trong cử tọa, điều đó tốt, sáng nay, không cần đến xung quanh bàn thờ, cứ suy nghĩ bây giờ, rằng, đó là ân điển của Đức Chúa Trời đã mang anh chị em đến đây. Bây giờ anh chị em cầu nguyện cho những người khác đang ở tại bàn thờ ở đây, trẻ và già.

¹⁸ Như thói quen của họ tại đền tạm ở đây, chúng ta gọi mục sư đến, xúc dầu. Chúng ta cầu nguyện cho họ. Và rồi đưa mục sư đến, xúc dầu. Tôi đến với ông, đặt tay trên người đau, trong khi ông xúc dầu cho họ. Lời Kinh Thánh, “Hãy xúc dầu cho người đau, trong Danh Chúa. Hãy đặt tay trên họ, và họ sẽ bình phục.” Lời Kinh Thánh!

¹⁹ Bây giờ, tất cả anh chị em, với nhau, khi anh chị em cúi đầu giờ này, trong khi chúng ta cùng nhau dâng lời cầu nguyện cho người đau.

²⁰ Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, chúng con khiêm nhu đến trong sự Hiện diện Thiên liêng của Ngài ngay bây giờ, trong cách dành cho những người có nhu cầu, những người đau ốm, những người không thể tự giúp mình. Và nhiều người trong họ, thưa Cha, đã qua sự trợ giúp của bác sĩ. Không điều gì có thể được thực hiện ngoại trừ ân điển Ngài được mở rộng cho họ. Con cầu nguyện, khiêm nhu, ngày hôm nay, Đức Chúa Trời ôi, với tất cả tấm lòng của con, kết hiệp với hội thánh nhỏ bé này, rằng Đức Thánh Linh vĩ đại, đó là hiện tại bây giờ, để xác minh Lời của Chúa Jêsus đã phán, “Hễ nơi nào hai hay ba người nhóm lại trong Danh Ta, Ta sẽ ở giữa họ. Nếu họ cầu xin bất cứ điều gì, như liên quan đến điều nào đó, sẽ nhận được điều đó.” Đó là Lời Đòi đòi của Ngài, Chúa ôi, những gì đã được phán ngay cả trước khi sáng thế, đã được ban cho chúng con bởi Đấng Tiên Tri, bởi Con Đức Chúa Trời, chính Ngài.

²¹ Bây giờ, mong muốn sâu sắc của chúng con bây giờ, Cha ôi, là dành cho Ngài chữa lành người đau, những người có nhu cầu ở đây xung quanh bàn thờ. Con cầu nguyện rằng Ngài sẽ ban cho mỗi người một ơn phước đức tin đặc biệt ngay bây giờ. Rằng, khi chúng con đi, đầy tớ Ngài và chính con, để xúc dầu và đặt

tay trên dân sự, cầu xin Đức Thánh Linh trải dài sâu thẳm, với đức tin trong lòng con, và xin cho mỗi người được chữa lành. Chúng con cầu xin trong Danh Đấng Christ, vì cơ Ngài.

²² Bây giờ các bạn cúi đầu, mọi người cầu nguyện, mục sư và tôi đi cầu nguyện. [Băng trống—Bt.]

Trời đất đang ca ngợi Ngài,
Trời đất đang ca ngợi Ngài,
Ôi Chúa Chí Cao.

²³ Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, chúng con cảm ơn Ngài vì bài học trường Chúa nhật, nó đã khuấy động lòng chúng con biết bao. Xin cho chúng con tự thất lưng sáng nay, và đi ra khỏi nhà tù của sự vô tín, và được tự do khi chúng con bước đi. Chúng con biết Thiên sứ của Chúa sẽ đi trước chúng con, xác nhận Lời của Đức Chúa Trời, và giải phóng mỗi người trong chúng con khỏi những nhà tù của sự sợ hãi, và bệnh tật, và đau khổ, và bệnh tật, và phiền não, vì Đức Chúa Trời đã hứa. Mọi người bị nhốt trong tình trạng của họ, sáng nay, cầu xin Sự sáng của Đức Chúa Trời chiếu sáng trên họ, ngay chính ngày này. Và xin cho họ đi từ đây, trở nên một người khỏe mạnh. Cảm ơn Ngài vì Sứ điệp và Lời Ngài, vì sự lãnh đạo của Đức Thánh Linh. Xin ban những ơn phước này, Cha ôi. Và bây giờ xin ở với chúng con trong buổi nhóm rao giảng sáng nay, cho Sứ điệp ngắn, nhỏ sắp đến. Chúng con cầu xin trong Danh Đấng Christ. A-men.

²⁴ Bây giờ, chỉ trong một vài phút, những người phải đi bây giờ, chúng ta hãy đứng trong khi chúng ta hát một bài thánh ca. Những...*Mang Danh Chúa Jésus Với Anh*. Những người đó phải đi có thể được ra ngoài. Những ai có thể ở lại trong ba mươi phút nữa, chúng tôi rất vui vì các bạn ở lại. Được rồi.

Mang Danh Chúa Jésus với anh,
Hỡi ai sống trong ưu sầu và...

Quay lại và bắt tay với người nào đó bên cạnh bạn.

...sẽ ban cho anh sự vui mừng và an ủi,
Danh này chớ quên trong mọi nơi.

Danh tôn quý, (Danh tôn quý!) Ôi thật dịu dàng!
(Ôi thật dịu dàng!)

Hy vọng của trái đất và mừng vui...(...?)

...và...

25 A-men. Ngồi đi. Và xin Chúa ban phước cho tất cả anh chị em, thật dồi dào, tốt đẹp. Tôi vừa để ý, chúng ta có một số tờ *The Herald of Faith* ở đây, chương trình nhỏ, tờ báo nhỏ của Anh Joseph Boze ở Chicago, người anh em rất tốt. Chúng ta luôn luôn...Chúng ta đã có sự thông công tuyệt vời như vậy, với nhau. Chúng ta có một thời gian vui vẻ mỗi khi chúng ta đến Chicago. Chỉ với anh ấy, cách đây vài đêm, lần nữa. Và chúng không có phí. Chỉ đến, lấy cho anh em một tờ, sau khi buổi nhóm kết thúc. Nó đang nằm ở đây.

26 Bây giờ, chúng tôi vui mừng thấy nhiều người trong anh chị em vẫn đang nắm giữ Đấng Christ. Và bây giờ, chỉ trong một vài phút dành cho anh chị em, tôi chỉ muốn nói đôi điều, bởi vì được ở đây với anh chị em.

27 Tôi mệt mỏi. Giọng tôi yếu. Và tôi đã có một số buổi nhóm lớn. Ở Indianapolis, đó là một buổi nhóm lớn, nặng nề. Và đêm đó chúng tôi rất vui mừng khi thấy hàng trăm người bước xuống qua đền tạm đó, khoảng mười ngàn người ngồi, đến để dâng tấm lòng của họ cho Đấng Christ, vào đêm đó.

28 Và Russell Ford và họ, họ đã xúc động biết bao. Và—và công việc mà Cadle, Anh Cadle đã bắt đầu cách đây nhiều năm, vẫn đang diễn ra. Anh em biết đấy, tôi muốn có một nơi giống như thế, lúc nào đó. Đó là một trong những nơi đẹp nhất mà tôi đã thấy, vì vậy cách mà nó đã được bố trí. Và có điều gì đó đặc biệt về họ, ở đó. Tôi đoán tôi là người đa cảm. Khi tôi nhìn thấy một công việc tuyệt vời mà người nào đó đã bắt đầu, tôi có cảm xúc về điều đó.

29 Bây giờ, bị khan tiếng, và chúng tôi đã ở trên núi, cố gắng đến với một người phụ nữ đau ốm, một người bạn của chúng tôi, trên đường đến Canada. Vừa mới sẵn sàng để vượt qua biên giới, thì tôi nghe tin rằng anh tôi sắp chết, và trở về. Và chúng tôi đã lái xe suốt ngày và đi ra, và đi vào ban đêm, chúng tôi đã ngồi trong chiếc xe đó mười ngày. Vì vậy anh em có thể tưởng tượng cảm giác như thế nào sáng nay.

30 Và, nhưng, tôi biết ơn tất cả các bạn, một lần nữa, vì đã cầu nguyện cho anh tôi, bởi vì anh ấy, trông giống như, đang trên đường bình phục trở lại. Đức Chúa Trời đã ban cho anh ấy cơ hội khác. Và vì vậy tôi—tôi cảm ơn anh chị em, và tôi đang ca ngợi Đức Chúa Trời vì mọi sự.

31 Nhiều quyết định quan trọng chưa được thực hiện. Một chuyến đi vòng quanh thế giới sắp đến. Luôn hướng tới Châu Phi. Và các nơi ở khắp mọi nơi, cho đến nỗi tôi không biết phải rẽ theo hướng nào, mọi nơi, mọi nơi. Và có khoảng, ít nhất mười hay nhiều hơn nữa, những hội nghị lớn, nổi bật đang diễn ra ngay bây giờ, và mỗi nơi đang kêu gọi để đi đến. Tôi phải đưa ra quyết định nào đó, trong hai mươi bốn giờ tới, để cho bước đi tiếp theo. Vì vậy, hãy cầu nguyện cho tôi. Xin cầu nguyện cho tôi. Và tôi—tôi cần những lời cầu nguyện của anh chị em.

32 Tôi hy vọng, việc tắt cái quạt đó, không làm phiền tất cả anh em ở đây ở phía trước quá nhiều, trong một phút.

33 Tôi—tôi đã đối mặt với rất nhiều thứ trong đời, về việc đi lại cho Chúa, trong tất cả các loại tình trạng và bệnh tật và—và bệnh phung. Và tôi đã ôm những người phung, và bắt tay họ, và—và mọi loại bệnh tật. Và đi vào những khu biệt lập và những trại lính của họ, và mọi thứ, trên khắp thế giới, trên thực tế.

34 Và tôi—tôi—tôi không còn là một chàng trai nữa. Nellie, tôi đoán anh biết điều đó. Và tôi đang hướng về thời kỳ...Rồi tôi nghe về Anh Bosworth, ngày nọ ở trên đó, gần chín mươi tuổi. Và ông ấy, khi tôi ở Indianapolis, ông ấy có một cục máu đông chạy vào tim. Ông đã có những cơn vật vã chết chóc ở cổ họng, bất tỉnh. Bà Bosworth đã gọi để cầu nguyện cho ông.

35 Tôi đi qua đó, và chúng tôi thông báo điều đó và bắt đầu cầu nguyện. Ngày hôm sau, ông ấy gọi tôi lên, nói, “Tôi muốn có một buổi nhóm với anh, lúc nào đó.” Rồi tôi cảm thấy như thế ở đây, ở tuổi bốn mươi bảy, tôi nên hổ thẹn về chính mình. Nhưng chỉ—nhưng chỉ là phần con người thôi, tôi đoán vậy.

36 Nhưng, ồ, điều đó thật có giá trị, và tuyệt vời biết bao! Không có gì giống như được cứu! Để được cứu! Điều đó, bạn không nhận ra, thưa bạn, tôi chắc chắn, rằng ma quỷ giữ điều đó tránh xa bạn

nhieu như nó có thể, (hắn làm cho tôi), để nhận ra giá trị của một linh hồn là gì. Anh em đã bao giờ tưởng tượng nó là gì, và cõi Đời đời có nghĩa là gì, và anh em sẽ ở trong cách đó bao lâu không? Thấy không? Hãy nhận biết, đây là lúc anh em đưa ra quyết định cho cõi Đời đời.

³⁷ Chúa nhật vừa rồi, với anh em ở đây, tôi tin rằng tôi đã giảng về sự đảm bảo, quyền năng mà Đức Chúa Trời đã hứa; và đã định trước cho anh em và kêu gọi anh em trước khi sáng thế, và ghi tên anh em vào trong Sách của Ngài. Anh em không có liên quan gì với nó. Đức Chúa Trời đã làm điều đó. Điều đó chẳng tuyệt vời sao? Chiên Con đã bị giết trước khi sáng thế, và (tại sao?) điều đó không bao giờ xảy ra cho đến bốn ngàn năm sau. Nhưng, Đức Chúa Trời, khi Ngài phán điều đó, Ngài phải làm điều đó, bởi vì Ngài phải giữ Lời Ngài. Và cùng lúc mà Chiên Con được viết ra, của anh em...anh em đã được viết ra với Ngài. “Tên của chúng ta đã được chép trong Sách Sự Sống của Chiên Con,” không phải đem chúng ta đến với Đấng Christ, nhưng, “trước khi sáng thế,” Kinh Thánh nói. Vì vậy đó là sự đảm bảo. Và anh em đã chạm vào điều đó sáng nay trong bài đọc trường Chúa nhật kỳ diệu này.

³⁸ Bây giờ chúng ta hãy đọc một câu Kinh Thánh ở đâu đó, chỉ một chút...Tôi muốn...chỉ điều gì đó trong lòng tôi. Tôi chỉ muốn nói điều đó trong chốc lát, và rồi chúng ta sẽ kết thúc. Và mong đợi những buổi nhóm lại tối nay. Và bây giờ, tôi có một sứ điệp trong lòng, đến ngày nọ, và tôi muốn, nếu ý Chúa, nếu tôi trở lại đây vào sáng Chúa nhật tới, để mang nó đến đền tạm cho lần đầu tiên. Chỉ là điều gì đó trong lòng tôi, về thời gian.

³⁹ Tôi đã đi vào một nơi để ăn. Và tôi nghĩ, “Ồ, mình bị điên à? Có chuyện gì với tôi vậy? Tôi không thể chịu đựng được những thứ âm nhạc này và tất cả những thứ này ở đây mà họ có ngày hôm nay, những người phụ nữ ngớ ngẩn này đang hát, ‘Xuống dưới, ra khỏi một—một cung điện bằng ngà,’ hay...và tất cả điều này.” Tôi nói, “Phải là điều gì đó không ổn với tôi.”

⁴⁰ Và Đức Thánh Linh phán, “Ồ, không.Ồ, không. Nếu các người yêu thế gian hay những thứ thuộc về thế gian, thì tình yêu thương của Đức Chúa Trời thậm chí không ở trong các người.”

41 Vì vậy tôi nghĩ, “Ồ, tôi không muốn thích nghi với thế giới này. Đúng vậy.”

42 Và rồi Đức Thánh Linh bắt đầu bày tỏ Sự điệp này cho tôi. Tôi không có thời gian sáng nay; đã quá mệt mỏi, bên cạnh đó. Có lẽ, ý Chúa, sáng Chúa nhật tới, nếu chúng ta vẫn còn ở đây. Tôi có một số chuyến đi để thực hiện trong tuần này. Nhưng liệu tôi vẫn còn ở đây khoảng sáng Chúa nhật tới không, ý Chúa. Anh Neville sẽ thông báo điều đó trên chương trình phát thanh của anh ấy, vào thứ Bảy. Và chúng ta sẽ ở trong, cố gắng mang đến Sự điệp này. Và tôi muốn cố gắng mang đến Nó cách nào đó. Đó là một Sự điệp Phúc âm của ngày, giờ, và mùa.

43 Mà, tôi đã tiên đoán, cách đây sáu tháng, rằng đây là năm kết thúc của nước Mỹ. Và chúng ta sẽ xem nó có, theo Phúc âm, hay không. Đây là lúc nó kết thúc rồi. Nó đang đi lên hoặc đi xuống, năm nay. Đúng vậy.

44 Bây giờ, hồi các bạn trẻ, tôi muốn các bạn mang theo một mảnh giấy, và viết nó vào trong trang đầu của quyển Kinh Thánh các bạn, để khi Anh Branham đã qua đời, có lẽ, các bạn sẽ thấy tôi đúng hay sai. Thấy không? Và các bạn sẽ biết Chúa có còn phán với tôi không, các bạn thấy đấy.

45 Bây giờ, trong Rô-ma chương thứ 4, tôi muốn đọc chỉ một—một phần của Lời, để tiếp tục.

Vậy chúng ta sẽ nói Áp-ra-ham tổ phụ chúng ta,...theo xác thịt, đã được ích gì?

Vì nếu Áp-ra-ham đã được xưng công bình bởi việc làm, thì người có cơ khoe mình; nhưng trước mặt Đức Chúa Trời không có như vậy.

Vì kinh thánh có dạy chi? Áp-ra-ham tin Đức Chúa Trời, và điều đó được kể là công bình cho người.

Và đối với người làm việc, thì tiền công không kể là ơn, nhưng kể như là nợ.

Còn đối với kẻ không làm việc chi hết, nhưng tin dâng xưng người có tội là công bình, thì đức tin của người ấy được kể là công bình cho mình.

⁴⁶ Và cầu xin Chúa gia ỡn phước Ngài cho Lời. Bây giờ chủ đề nhỏ, nếu họ nên gọi nó như vậy, mà tôi muốn nói với anh em, là: *Tình Yêu Thiên Liêng*. Và khi tình yêu Thiên liêng đã được phóng ra và đi đến đích của nó, ân điển tối cao chiếm chỗ của nó. Thấy không? Bây giờ anh em có thể nghĩ về điều đó không? Bây giờ hãy suy gẫm về điều đó, để chúng ta hiểu nó thật kỹ bây giờ. Thấy không? Khi tình yêu Thiên liêng được phóng ra và đến với nơi đến của nó, thì ân điển tối cao tiếp quản.

⁴⁷ Bây giờ thật là một—một điều lạ rằng cách mà những người đó, loại người và những gì chúng ta làm, trong hiệp hội của chúng ta. Bây giờ, tất cả chúng ta phải đối mặt với những sự kiện này, rằng có những người mà anh em thật muốn được ở gần. Và có những người đó là những người tốt, và anh em yêu mến họ, nhưng tuy nhiên có điều gì đó về người đó mà anh em thật—anh em thật sự hầu như không thể ở gần họ. Bây giờ chúng ta muốn nói về sự thật. Vậy thì, lý do đó là, là bởi vì bầu không khí mà cá nhân, chính anh ta hay chính cô ta, tạo ra.

⁴⁸ Bởi vì, anh em là một người sáng tạo thu nhỏ, bởi vì anh em là con trai và con gái của Đức Chúa Trời. Cho dù anh em đã cúi xuống trong tội lỗi bao xa, anh em vẫn là con trai và con gái của Đức Chúa Trời, bởi vì anh chị em sa ngã, thoái hóa, trong linh hồn và tâm trí của anh chị em. Nhưng Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa của anh chị em. Và trong tình trạng sa ngã của mình, anh chị em là một sự sáng tạo bị hư mất, chưa hoàn thành của Đức Chúa Trời, bị ma quỷ thống trị, đúng thế, nhưng các bạn vẫn là con trai và con gái của Đức Chúa Trời. “Ngài không muốn ai trong anh chị em phải hư mất, nhưng tất cả đều có thể đến với sự ăn năn.” Thấy không? Và Ngài đã làm mọi thứ mà—mà có thể được cho...Chỉ Chính Đức Chúa Trời mới có thể làm điều này, để ban những—những cơ hội cho tạo vật của Ngài, để chấp nhận và là những gì Ngài muốn anh chị em trở thành, trở lại đúng địa vị của mình lần nữa. Và không người nào...

⁴⁹ Bây giờ nó đây này, và nó khá sắc nét: Nhưng không người nào ở trong tình trạng tinh thần đúng đắn của họ cho đến khi họ tin nhận Đức Chúa Jêsus. Đó là một lời sâu sắc, nhưng đó là sự thật. Không người nào là đúng về mặt tinh thần, cho đến khi họ

tin nhận Đấng Christ Jêsus như là Đấng Cứu Rỗi cá nhân. Điều đó nghe có vẻ lạ thường...Nhưng đó là Kinh Thánh. Chắc chắn, điều đó đúng. Ngài là Đấng ấy. Và trong bản thể được tạo dựng của anh em...Bây giờ, anh em sẽ bị điên, với thể gian, khi anh em làm điều đó. Bởi vì, anh em phải đi ra khỏi bầu không khí mà mình đang ở trong, vào bầu không khí khác này. Khi anh em làm điều đó, Đức Chúa Trời nhắc anh em lên khỏi thể gian, và anh em sống trong bầu không khí trên trời. Thấy không? Và rồi, đối với thể gian, anh em thật sự trái ngược với những gì hiện có. Thấy không? Và Điều này trái ngược với thể gian. Thấy không?

⁵⁰ Bây giờ những gì anh em muốn làm, là được cất lên bởi Đấng Christ, vào trong một—một bầu không khí, nơi mà anh em được hạnh phúc, bình an. Và rồi, trong đó, anh em tạo ra một tình huống.

⁵¹ Và bây giờ, nhiều lần, chúng ta ở trong các nhà thờ...Điều này có vẻ lạ, nhưng nếu anh em cứ quan sát nó. Bây giờ, điều này là dành cho hội thánh, là dành cho dân sự. Dân sự có được linh của người khác, thay vì nhận được Đức Thánh Linh. Anh em đi vào một nhóm người, anh em quan sát cách mà một người hành động. Và—và họ là những người tốt đến trong hội chúng đó, điều đầu tiên anh em biết, họ hành động giống như vậy. Anh em luôn...

⁵² Anh em lấy một người đàn bà tốt và một người đàn ông xấu; và ông ấy hoặc sẽ cảm thấy...Ông ấy hoặc sẽ trở thành một người đàn ông tốt, hoặc bà ấy là một người đàn bà xấu. Và bầu không khí mà anh chị em đang sống, anh chị em phóng lên những người cộng sự của mình anh chị em là ai.

⁵³ Thế thì chúng ta nên là loại người nào nếu chúng ta là một Cơ-đốc nhân? Chúng ta nên sống trong loại bầu không khí nào? Trong một bầu không khí chữa lành, êm dịu, an ủi, chúng ta nên sống trong, với tấm lòng của chúng ta thường xuyên cầu nguyện, với một tình yêu sâu sắc dành cho mỗi người mà chúng ta tiếp xúc. Và đó là...

⁵⁴ Nếu tôi nói điều này, với hội thánh nhỏ đã cầu nguyện cho tôi, cho sự truyền giáo thế giới, đó là sự thành công của tôi trong việc cầu nguyện cho người đau. Nếu tôi không thể đi thẳng vào

cảm giác đau ốm với người đó, thì điều đó thường không có ích gì. Anh em phải đi xuống ngay cho đến khi nó thực sự... Và anh em cảm thấy điều đó, chính anh em.

55 Ở đây cách đây một thời gian, một ông già người Mexico ở dưới đó trên bục giảng, khi ông chạy lên bục giảng. Đức tin mãnh liệt, đến nỗi ông đã sắp mình xuống, nắm lấy chuỗi hạt của mình. Tôi—tôi đã nói với ông, “Không cần thiết,” và qua người thông dịch, Anh Espinoza. Vì vậy, ông đã đứng lên. Ông ấy vòng tay ôm lấy tôi, bắt đầu đi cách nào đó. Ông đã bị mù. Tôi nhìn ông. Tôi nhìn đôi bàn chân nhăn nheo già nua, có lẽ chưa bao giờ mang một đôi giày, trong đời ông. Tôi nhìn vào đôi giày của mình, xem chúng có vừa với ông ấy không. Tôi muốn đưa cho ông đôi giày của tôi. Ông bị mù. Và tôi nhìn, ông có bờ vai rộng hơn. Tôi đoán, một người đàn ông to lớn, nặng hơn chín mươi ký. Ông không thể mặc áo khoác của tôi.

56 Và khi ông đang đứng đó, và mái tóc hoa râm, tôi nghĩ về bố tôi. Tôi nghĩ, “Nếu bố còn sống khoảng tuổi này, ông ấy sẽ ở cùng độ tuổi, một người như thế này, khoảng sáu mươi lăm hay bảy mươi tuổi.” Và tôi bước vào tình yêu của người đó, theo cách mà tôi nghĩ. “Có lẽ ông chưa bao giờ có một bữa ăn tử tế, trong đời. Có lẽ ông không bao giờ ngồi xuống bàn, trong đời.” Và tất cả điều này, và rồi bước đi trong bóng tối.

57 Rồi Điều gì đó đến trong lòng tôi. Xin Chúa thương xót! Ông ấy là một người. Ông ấy là một anh em. Rồi, khi Điều đó xảy đến, có điều gì đó xúc động. Có một tạo vật di chuyển xung quanh, và anh em... Nó được phóng tới người này. Trong giây lát, tôi nghe ông la hét điều gì đó trên vai tôi. Và ông đang la lớn, “Tôi thấy được. Tôi thấy được.”

58 Đó là gì? Tình yêu Thiên liêng. Sự cảm thông đã được phóng ra, bởi Đức Thánh Linh, vào người đàn ông này. Và bởi điều đó, ở cuối con đường, nơi mà ông không thể... Không thể làm gì được. Và tình yêu đã chiếm chỗ của nó, và tình yêu đã gặp tình yêu, rồi ân điển tối cao bắt đầu làm việc. Và Đức Chúa Trời, qua ân điển tối cao, đã khôi phục thị lực cho con người đó. Thấy không? Trước tiên, các bạn phải đi vào trong ý nghĩ đó.

59 Đó là cách các bạn phải làm với một tội nhân. Nhiều người cầu nguyện cho tội nhân. Điều đó ổn thôi. Nhưng đó không phải là cách để chiến thắng một tội nhân. Đó là việc của anh em để chiến thắng tội nhân. Anh em không chiến thắng anh ta bằng cách cầu nguyện cho anh ta. Anh em chiến thắng anh ta, chiến thắng—chiến thắng anh ta bằng cách nói chuyện với anh ta, và giới thiệu với anh ta, Đấng Christ. Đó là việc của anh em. Đó là bốn phận của anh em, là chiến thắng tội nhân bằng cách nói chuyện với họ. Và phóng ra cho họ tình yêu của Đức Chúa Trời, qua Lời Đức Chúa Trời, để chiến thắng tội nhân. Người nào đó nói, “Tôi không muốn đi nhà thờ. Tôi chắc chắn thích người phụ nữ đó. Tôi thích anh chàng đó.” Đấy, bởi vì anh em đang giành lấy họ. Nếu anh em ở nhà và chỉ cầu nguyện cho tội nhân, không bao giờ đi đến liên lạc với anh ta, thì có rất ít điều có thể được thực hiện. Nhưng anh em phải cầu nguyện và rời đi. Đúng vậy. Hãy đi và làm điều đó. Bây giờ, sự phóng ra của tình yêu này.

60 Cách đây vài ngày ở đây, tôi đã lắng nghe lời làm chứng của một—một nhà sản xuất máy cày lớn, đang đứng trên bục giảng. Ô, có những thương gia từ khắp nơi trên thế giới, đang ngồi trên bục giảng, và người thợ cày này. Anh ấy đứng dậy, anh ấy nói, “Ồ, tôi không biết tại sao tôi phải được giải phẫu.” Và tôi yêu người đó. Và anh ấy là một môn đồ lớn của Anh Roberts, bạn của chúng ta. Và vì vậy khi...Anh ấy nói, “Khi tôi phát hiện ra rằng tôi đang bị đau và mắc bệnh sỏi, sỏi thận, tôi tình cờ ăn tối với Anh Oral.” Và nói, “Anh Oral đứng dậy và nói, ‘Bây giờ, anh ơi, tôi—tôi thấy rằng anh đang đau khổ, vì vậy,’ anh ấy nói, ‘tôi—tôi sẽ cầu nguyện cho anh.’”

61 “Và anh ấy nói, ‘Ồ, ngợi khen Chúa! Tôi chỉ muốn anh nói điều đó, Anh Oral à.’”

62 Và nói, Oral đến và đặt tay lên quả thận của anh, “Và nói, ‘Tôi quả trách viên sỏi thận này, và rời khỏi người này ngay lập tức.’” Và nói, “Khi anh ấy làm điều đó,” nói, “tôi đã được bình phục.” Và nói, “Chỉ một lát thôi, nó quay trở lại.” Nói, “Tôi lại đến gặp Anh Oral.” Và nói, “Anh ấy đã cầu nguyện lần nữa. Tôi đã giảm nhẹ. Nhưng, mỗi lần nó trở lại, nó trở nên tồi tệ hơn.”

63 Và anh ấy nói, “Thế thì, điều tiếp theo tôi nghĩ đến, ‘Nếu tôi

có thể đi xuống,” anh ấy nói, “với Anh Branham, và có thể đứng trước anh ấy. Và Đức Thánh Linh sẽ đến với anh ấy, anh ấy sẽ nói cho tôi biết tại sao mà tôi đã không được chữa lành khi Anh Oral cầu nguyện cho tôi.”

⁶⁴ Vì vậy, anh ấy đã lên đường, và anh đến Louisiana. Tôi đã ở trong những buổi nhóm ở đó. Và tôi đã đứng trước anh ấy, trong hai mươi phút. Đức Thánh Linh bị câm, không nói điều gì. Tôi đã cầu nguyện cho anh ấy, và anh ấy nói anh ấy cảm thấy tốt hơn. Và anh ấy tiếp tục đi xuống, rồi anh ấy đi, trở nên lo lắng, kích động. Anh đã đi từ nơi này đến nơi khác, mọi người, “Hãy cầu nguyện cho anh ấy! Hãy cầu nguyện cho anh ấy!” Và anh ấy đã yêu mến Chúa.

⁶⁵ Nhưng, cuối cùng, mọi chuyện trở nên tồi tệ đến mức mà anh đã được...chuyển anh đến Mayo. Mayo nhìn qua anh, và nói, “Anh có một trong một ngàn cơ hội, để sống. Nó gây ra sự nhiễm trùng. Toàn bộ cơ thể của anh là chất độc, và nhiễm trùng huyết,” và, ồ, tôi quên tất cả điều gì. Nói, “Anh có một trong một ngàn cơ hội.”

⁶⁶ Vì vậy, anh ấy nói, “Tôi đã nắm lấy cơ hội này.” Anh nói, “Tôi đã cầu nguyện, ‘Ồ Chúa, Ngài biết con yêu Ngài. Và con đã đi đến với tất cả các dây tở của Ngài.’”

⁶⁷ Và anh đã chớp lấy cơ hội, và họ đưa anh vào giấc ngủ. Và nói, khi anh thức dậy trong phòng, anh nói có một Ánh sáng đang chiếu sáng trong phòng, và sự Vinh hiển của Đức Chúa Trời ở chung quanh anh ấy.

⁶⁸ Và các bác sĩ đã rất ngạc nhiên. Họ đi vào, và nói, “Ồ, điều gì đã xảy ra ở đây?”

“Ồ,” anh nói, “tôi cảm thấy như đang về nhà.”

⁶⁹ Đó là gì? Đấy, anh ấy đã xây dựng những hy vọng của mình trên, “Nếu có điều gì xảy ra với tôi, tôi sẽ đến gặp Anh Roberts. Nếu điều đó không thành công, tôi sẽ đến gặp Anh Branham.” Và, tuy nhiên, anh ấy yêu mến Đức Chúa Jêsus. Đức Chúa Trời đã phải để cho mọi thứ khác thất bại, để anh nằm liệt giường, ngay cả khi bác sĩ nói, “Chúng tôi không thể làm gì cả.”

⁷⁰ Và rồi khi tình yêu Thiêng liêng đã đến hồi kết thúc, ân điển tối cao bước vào và chiếm chỗ của nó. Nó sẽ làm điều đó mọi lúc; nếu động cơ của bạn là đúng, thì những lựa chọn thay thế của bạn là đúng, nếu bạn có tình yêu thương Thiêng liêng, và tin, bước đi về phía trước, không nghi ngờ điều gì. Khi nó đến, trông giống như cuối con đường đã đến, thì ân điển tối cao chiếm chỗ của nó.

⁷¹ Tôi đã thấy nó có tác dụng biết bao! Tôi đã nhận thấy điều đó trong đời sống của chính mình biết bao! Và không phải chỉ bởi một thần học, hay không phải bởi một—một kinh nghiệm của người nào khác. Tôi rất vui mừng, ngày hôm nay, rằng tôi có thể nói chuyện từ kinh nghiệm cá nhân, để biết rằng đó là sự thật. Tại sao chúng ta sợ hãi? Chẳng nào chúng ta biết tình yêu của Đấng Christ đang yên nghỉ Thiêng liêng trong lòng chúng ta, rằng chúng ta đã vượt qua sự chết mà đến với Sự Sống, tất cả ma quỷ từ địa ngục không có cơ hội để vào, ngay cả lúc chết, nếu anh em tiếp tục trong tình yêu thương và đức tin đó.

⁷² Nó giống như một em bé. Anh em lấy một đứa bé...Tôi sẽ chỉ cho anh em thấy, để những người trẻ có thể hiểu được nó. Đây là Bà Kelly đang ngồi ở đây trước chúng ta. Khi một người lính say rượu, tôi tin là vậy, chạy tông vào họ ở ngoài đó. Và bà đã được đưa lên, vì đã chết, ở đây. Họ đưa bà ấy vào bệnh viện, bất tỉnh. Khi mọi thứ đã thất bại, và bà ấy đang rời đi. Và, tuy nhiên, với tình yêu của Đức Chúa Trời trong lòng bà, bà đã vượt qua. Đã đi vào đó ngày ấy, và rồi ân điển tối cao được phóng ra, sau tình yêu Thiêng liêng. Và chị ấy đang ngồi ở đây, sáng nay, giữa chúng ta, sống động ngày hôm nay.

⁷³ Đấy, đó là điều gì đó xảy ra. Khi các bạn đi đến cuối con đường của mình, khi các bạn đến nơi mình không thể di chuyển, thì Quyền năng của Đức Chúa Trời sẽ hành động, bởi ân điển tối cao, điều mà anh chị em thấy.

⁷⁴ Anh chị em lấy một đứa trẻ, một đứa bé, mà có những cơn giận dữ, những cơn co giật, và chúng sẽ la hét, và đá, và la hét. Và điều đầu tiên anh em biết, chúng sẽ nín thở. Và anh em sẽ thấy một người mẹ chụp lấy nó, và kéo nó, và ném nó lên không trung, thổi vào mặt nó. Hãy để mặc nó. Chưa bao giờ, trong tất

cả lịch sử y khoa, đã từng chết như thế. Chúng sẽ không chết. Nó chỉ đang nổi cơn thịnh nộ. Nó đang cố gắng để có được sự chú ý. Nó đang cố gắng để có được sự bướng bỉnh nào đó, và đó chỉ là một cơn tức giận. Và sau khi nó trở nên dịu lại, đến một chỗ, nó đã nín thở, nó không thể đi xa hơn, thì bản chất bắt đầu, và nó thư giãn và bắt đầu thở trở lại. Tất cả những gì anh em bế nó lên, và la hét, chỉ làm cho...la hét, và thổi vào mặt nó, làm cho nó tồi tệ hơn.

⁷⁵ Đó là cách xảy ra, sau khi chúng ta đi từ nhà thờ này đến nhà thờ khác, từ trụ cột này đến trụ cột khác, từ buổi nhóm chữa lành đến buổi nhóm chữa lành khác. Hỡi anh em, hãy nhận lấy tình yêu thương và tiến tới, bởi vì anh em đang ở cuối con đường. Đức Chúa Trời sẽ chiếu ra ân điển tối cao khi anh em đến cuối con đường. Khi tình yêu đã đáp ứng đầy đủ của nó, Đức Chúa Trời bắt buộc phải làm thế. Khi anh em đi đến cuối cùng của mình, và con người đã gặp sự cuối cùng của họ, thì ân điển chiếm lấy. Đó là bản chất của Đức Chúa Trời để làm vậy.

⁷⁶ Thật tôi đã để ý điều đó! Làm thế nào mà khi tôi sẽ...Xin lỗi những lời chứng cá nhân này bây giờ, trong một phút. Các bạn đã đọc cuốn sách. Ngoài kia ngày đó, ở Portland, Oregon, khi người điên đó chạy đến bục giảng, định giết chết tôi. Tất cả các bạn đã đọc điều đó, có lẽ, trong cuốn sách. Điều gì đã xảy ra? Đức Chúa Trời đã sai tôi đi rao giảng Phúc âm. Điều đó tôi đang làm.

⁷⁷ Hàng ngàn người đã được nhóm lại. Các đường phố đứng chật kín, và hơn sáu ngàn người ở bên trong; và trời đổ mưa xuống, những người đang đứng đó. Lòng họ mong mỏi, đói khát. Đó là nơi không ai khác ở trên sân. Sự nhiệt tình đã có mặt trong buổi nhóm. Và họ sẽ phải kéo anh em qua đám đông, và mọi thứ khác, với sự hộ tống của cảnh sát, để đưa anh em vào.

⁷⁸ Tôi đã đến một căn phòng, và ở đó đã dẫn hai sĩ quan trẻ đến với Đấng Christ, trong phòng thay đồ; hai chàng trai trẻ, trong lực lượng cảnh sát, ở độ tuổi hai mươi. Một trong những người mẹ của họ đã được chữa lành, tối hôm trước. Và cả hai đều cúi đầu ở đó, và tôi đã dẫn họ đến với Đức Chúa Jêsus.

⁷⁹ Bước ra trên bục giảng, để nói, đức tin. Đột nhiên, một người điên đã đụng một thầy giảng, trên đường phố, chiều hôm đó,

xông ra khỏi một viện điều dưỡng, làm gãy xương quai xanh, gãy xương hàm người ấy. Ông ta đã có chứng điên cuồng muốn giết những thầy giảng. Ông ta chạy vào, và nghĩ, “Đây là cơ hội của mình.” Lên đến bục giảng, ông ta đến, nặng khoảng 115 hoặc 120 ký, cao gần hai mét, vung tay tới lui. Ông ta nói, “Ông là kẻ giả hình! Ông là rắn trong cỏ!”

⁸⁰ Thế đấy. Sự hầu việc Đức Chúa Trời trong trật tự; dân sự được chữa lành; hàng ngàn người được cứu và ban phước; các mục sư truyền đạo được hà hơi. Sự phục hưng vĩ đại này, ngay lúc ban đầu, rồi, bắt đầu mang đến khắp thế giới. Ngồi trên đó, ngồi ở đó T. L. Osborn, (A-men!) người đã chinh phục hàng vạn linh hồn cho Đấng Christ; đang ngồi ở đó, chặn bầy một hội thánh với tám hay mười người trong hội chúng của mình, nhìn xuống ban công.

⁸¹ Và người điên đó chạy lên bục giảng, làm xáo trộn buổi nhóm của Chúa. Và ông ta nói, “Ông là rắn trong cỏ! Ông là đạo đức giả, tự cho mình như một dây tở của Đức Chúa Trời. Tôi sẽ chỉ cho ông thấy, tối nay, ông không phải là dây tở của Đức Chúa Trời. Và tôi sẽ làm gãy mọi xương trong cơ thể đáng khinh nhỏ bé của ông.” Và ông ta chạy lên đó và giơ nắm đấm lớn của mình ra, để đánh tôi.

Tôi quay lại. Các thầy giảng tản ra, mọi thứ.

⁸² Đứng thẳng, và ông ta nhổ nước bọt vào mặt tôi. Ông ta nói, “Ông là rắn trong cỏ! Tôi sẽ tỏ cho ông thấy ông là dây tở của Đức Chúa Trời như thế nào. Ông là kẻ lừa dối!”

⁸³ Tôi không hề nói một lời. Tôi chỉ nhìn ông ấy. Và ngay lập tức, Đức Thánh Linh, điều gì đó khác...

⁸⁴ Các bạn sẽ nghĩ gì nếu một người đàn ông nhổ nước bọt vào mặt các bạn? Ồ, nếu có tính khí xấu nào về các bạn, nó sẽ nổi dậy. Chắc chắn, nó sẽ. Và ở đây xuất hiện hai cảnh sát, cũng hai cảnh sát mà...?...với những thứ trong tay họ, để đánh gục người đó, để đưa ông ta đi. Nhưng, tôi không thể để họ làm điều đó.

⁸⁵ Đức Chúa Trời đã mang tình yêu thương vào trong lòng tôi cho con người hay chết đó. Tôi nghĩ, “Không phải là người đàn ông ấy. Đó là một con quỷ đã đưa ông ta vào tình trạng đó. Người

đàn ông đó sẽ là một người bình thường muốn yêu và sống, giống như những người khác. Nhưng chính ma quỷ đã khiến ông ta như thế.” Và một tình yêu bắt đầu tuôn chảy, dành cho người đó. Và điều đầu tiên anh em biết, người đàn ông đó đã ngã xuống và ngã ngang chân tôi ở đó. Khi tình yêu Thiên liêng đã được phóng ra, ân điển tối cao bước vào và thế chỗ của nó. Nó sẽ làm điều đó mọi lúc.

⁸⁶ Ở đây cách đây không lâu, khi...tôi có thể đã nói với anh em điều này trước đây. Năm ngoái, năm trước, chuyện là vậy. Tôi đang cắt cỏ trên sân của mình ở trên đó, cố gắng cắt cỏ xuống sân, chung quanh, chung quanh. Tôi phải dừng lại và thay quần áo, đi vào và cầu nguyện cho người nào đó, đi ra.Ồ, cỏ sân nhà tôi đã mọc lên. Trước khi tôi...Ở phía sau, trước khi tôi có thể cắt cỏ phía trước, nó sẽ mọc lên.

⁸⁷ Và vì vậy tôi, một ngày nọ, tôi đã trở lại phía sau với chiếc máy cắt cỏ cũ của tôi, một chiếc máy cắt cỏ, tiếp tục, cố gắng, một máy cắt điện nhỏ. Và tôi quên rằng có một tổ ong bắp cày ở trong góc ở đó. Và tôi đã húc vào cái máy cắt cỏ đó. Và trở lại đó, tôi đã cởi áo sơ mi ra, không mặc áo sơ mi. Tôi đụng vào hàng rào đó bằng máy cắt cỏ đó, không mặc áo sơ mi. Trong chốc lát, tôi bị ong bắp cày bao phủ khắp người. Anh em biết chúng thế nào rồi, một tổ ong bắp cày lớn; chúng sẽ giết anh em. Những gã to lớn chỉ là một tiếng vo ve!Ồ, tôi nghĩ...

⁸⁸ Đầu tiên, nó làm tôi sợ. Rồi, đột nhiên, điều gì đó bắt đầu xảy ra, bắt đầu im lặng. Những con ong bắp cày, vẫn kêu vo ve xung quanh. Bây giờ, điều này nghe giống như trẻ con, điều này nghe giống như chưa trưởng thành. Nhưng, Đức Chúa Trời của Thiên đàng biết đó là sự thật, hay không, về Đấng mà tôi bênh vực. Sau đó, thay vì cố gắng chiến đấu, và đánh đập và đập vào những con ong bắp cày, có một thứ tình yêu tin kính nào đó xâm chiếm tôi.

⁸⁹ Và tôi nghĩ, “Những con ong nhỏ tội nghiệp, các bạn có quyền xây dựng tổ ấm. Đó là cách Đức Chúa Trời đã làm cho các bạn để bảo vệ chính mình. Và tôi đã làm phiền các bạn, và tôi xin lỗi vì tôi đã làm điều đó. Nếu tôi làm điều đó lần nữa, tôi sẽ không làm phiền các bạn. Tôi không có ý làm điều đó.” Nhưng, tôi nói, “Tôi

là tội tớ của Chúa. Và con cái đau ốm của Ngài ở đây để được cầu nguyện cho, và tôi phải nhanh chóng và cắt cỏ sân này. Bây giờ, các bạn là những tạo vật nhỏ bé của Đức Chúa Trời, trong Danh Chúa Jêsus Christ, hãy trở về với tổ của mình. Tôi sẽ không làm phiền các bạn.”

90 Và đó là gì? Đó là nơi mà tôi có thể bị chích đến chết. Trong tình yêu của Đức Chúa Trời, với tấm lòng đầu phục, sự phóng ra của tình yêu đã đến, và ân điển tối cao đã tiếp quản; những gì có thể nói với những con ong bắp cày đó, nói, và mọi—và mọi con ong bắp cày bay lượn, và xếp hàng giống như một đám lính, và đi thẳng trở lại vào tổ của chúng.

91 Đó là gì? Tôi không thể nói chuyện với những con ong bắp cày. Tôi không có cách nào để nói với họ. Làm thế nào tôi có thể giữ cho chúng khỏi chích tôi? Đó là sự kết thúc của tôi. Nhưng tôi đã có tình yêu. Đức Chúa Trời đã ban tình yêu cho những con ong bắp cày đó, và tôi đã nói với chúng bằng giọng nói của tôi. Và Đức Thánh Linh, qua ân điển tối cao, đã hướng dẫn những con ong bắp cày đó trở lại ngay trong tổ của chúng.

92 Không xa dưới con đường, một con bò già Guernsey ở đó tại Henryville, một ngày nọ. Con bò đực to lớn này ở ngoài đây, đã giết chết người đàn ông da màu này, tại trang trại của Brooks ở ngoài đây. Đã giết một người da màu, gần như đã giết chết chàng trai miền Tây đó, cùng một cách. Họ đã ném nó ra ngoài đó trong nông trại. Tôi không biết. Tôi đang đi tuần tra. Được cho là mang theo khẩu súng; Tôi đã không mang nó.

93 Một ngày nọ, băng qua đường, tôi nghĩ tôi sẽ đi—đi qua đó, cầu nguyện cho người đau ốm nào đó. Tôi đã đi ngang qua cánh đồng đó, không nghĩ về con bò đực đó đang ở trong cánh đồng đó. Và tôi đi ra giữa cánh đồng. Điều gì đã xảy ra? Điều đầu tiên anh em biết, ngoài bụi cây nhỏ đó, con bò đực lớn này đã đứng, những chiếc sừng dài như *thế*, và nó gầm lên một tiếng. Tôi biết đó là kẻ giết người.

94 Tôi nhìn lại. Tôi đã ở quá xa hàng rào, khoảng hai trăm thước. Nó đứng cách tôi khoảng chín, mười hai mét. Ở đó nó đứng, với đôi sừng cụp xuống, phát ra tiếng kêu to lớn. Tôi không có súng, và không có cây để đi vào. Tôi không thể quay trở lại hàng rào.

Tôi nghĩ, “Ồ, đây là sự kết thúc. Bill Branham, đây là nơi người gặp sự diệt vong của mình, bị tử vì đạo, đi đến chỗ chết, ngoài cánh đồng này.” Tôi đã đứng đó.

⁹⁵ Nhưng, đột nhiên, Điều gì đó bắt đầu lắng đọng ở đó...?...tấm lòng. Sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Điều gì đó đến trong lòng tôi. Tôi nghĩ, “Mình đã làm phiền con vật tội nghiệp đó. Không phải là con vật đáng thương đó. Chính ma quỷ đã khiến nó làm điều đó.”

⁹⁶ Và tôi chỉ biết một điều...Đây này. Tôi muốn anh em nghe điều đó. Chỉ có một điều duy nhất sẽ chinh phục ma quỷ, đó là, tình yêu Thiên liêng thuần khiết. Tình yêu sẽ chinh phục mọi thứ. “Đức Chúa Trời rất yêu thương thế gian,” điều đó đã chiến thắng vấn đề tội lỗi, nó đã chiến thắng vấn đề bệnh tật. Nó sẽ chinh phục sự khác biệt trong giáo hội. Nó sẽ chinh phục mọi thứ ở đó không giống như Nó, bị chinh phục. Nó sẽ làm điều đó, nếu anh em cứ để Nó làm điều đó.

⁹⁷ Và khi con vật vĩ đại này bắt đầu hướng về tôi. Và, thay vì ghét con vật đó, Anh Mike à, tôi yêu nó. Và tôi nghĩ, “Người là tạo vật của Đức Chúa Trời. Ai khác có thể tạo nên người ngoài Đức Chúa Trời? Và người đang nằm ở đó một cách bình an, và ta đến trên lãnh thổ của người, với những dấu hiệu trên khắp cánh đồng. Ta chưa bao giờ nghĩ về điều đó. Ta chỉ rời khỏi khu vực bình thường của ta, để đi qua và cầu nguyện cho một người đau.”

⁹⁸ Và ở đó tôi thấy anh chàng đó đang đến, đầu nó lắc lư như *thế*. Và nó đang làm cho tôi, để giết tôi, và tôi biết điều đó.

⁹⁹ Nhưng tình yêu Thiên liêng bắt đầu đến. Tôi nghĩ, “Một tạo vật đáng thương, một kẻ cục súc không biết nói, không biết gì tốt hơn. Người nằm đó, và ta đã quấy rầy người. Vì vậy, bây giờ, ta là dây tở của Đức Chúa Trời; người là tạo vật của Đức Chúa Trời. Nhân Danh Chúa Jêsus Christ, hãy trở lại và nằm xuống, vì ta đang trên đường cầu nguyện cho một trong những con cái đau ốm của Đức Chúa Trời. Hãy quay lại và nằm xuống.”

¹⁰⁰ Và con bò đực đó lao đến tôi nhanh như có được. Không sợ hãi; Tôi không sợ một chút nào hơn sợ Anh Neville đang ngồi

ngay tại đây. Chỉ là một tình yêu trong sạch, thánh khiết trong lòng tôi! Nó đã làm gì? Nó đã tạo ra một bầu không khí. Và con bò đực đó chạy ngay vào bầu không khí đó. Cách tôi không quá ba mét, nó dừng lại và đưa chân ra. Nó nhìn ngay ở đây, rất thất bại, với cái nhìn nhu mì nhất trên mặt của nó, và quay lại, và bước đến và nằm xuống. Và tôi đã vượt qua trong vòng một mét rưỡi. Đó là gì? Khi tình yêu Thiêng liêng được phóng ra, ân điển tối cao chiếm lĩnh vào thời điểm đó.

¹⁰¹ Đó cũng là Đức Chúa Trời đã có thể ngăn chặn sự tử đến với Đa-ni-ên. Và chúng đến với một tiếng gầm thét. Và Đa-ni-ên đang đứng đó, được bao bọc trong tình yêu thương của Đức Chúa Trời. Những con sư tử đi qua và nằm xuống. Thật bình an.

¹⁰² Tôi nói với anh em, anh em của tôi, khi Đức Chúa Trời có thể bao bọc anh em trong tình yêu Thiêng liêng, có sự bình an trong thung lũng dành cho anh em. Có đấy.

¹⁰³ Cách đây một thời gian ở đây, tôi đã đến từ Dallas, Texas. Tôi đang bay bằng máy bay, về nhà. Chúng tôi đã có một buổi nhóm ở đó. Và trên đường đi của tôi, gặp một cơn bão, và máy bay buộc phải hạ xuống Memphis. Và trong khi tôi ở Memphis, họ đưa tôi lên đó tại Khách sạn Peabody đó, ồ, một nơi tuyệt vời. Tôi hầu như cảm thấy rất lạc lõng. Tôi đã ở trên đó đêm đó, và ở lại suốt đêm. Họ đã gọi cho tôi vào sáng hôm sau và nói, “Mục sư kính mến Branham?”

“Vâng.”

¹⁰⁴ Nói, “Xe hơi sang trọng sẽ đón ông bây giờ vào đúng bảy giờ. Máy bay sẽ rời đi lúc bảy giờ ba mươi.”

¹⁰⁵ Tôi nói, “Cảm ơn, thưa ông,” và gác máy. Tôi đứng dậy, cầu nguyện. Và tôi nghĩ, “Ồ, mình có thời gian, có lẽ, để chạy đến một hộp thư bưu điện. Có một số thư ở đây, đã trả lời tối hôm qua.” Tôi đứng dậy và bắt đầu đi xuống phố, đi xuống phố hát:

Có nhiều người hầu như ở khắp mọi nơi,
Tấm lòng đang bùng cháy
Với Lửa đã giáng xuống vào ngày lễ Ngũ tuần,
Đã thanh tẩy và làm cho họ sạch;
Ồ, bây giờ Nó đang cháy trong lòng tôi,

Ồ, vinh hiển thay Danh Ngài!
 Tôi rất vui đến nỗi có thể nói tôi là một người
 trong họ.

¹⁰⁶ Đi xuống phố, với đồng thư này trong tay, đi về phía bưu điện. Tôi cảm thấy Điều gì đó lạ. Anh em biết tôi đang nói về điều gì, phải không? Giống như mọi thứ vừa mới lắng xuống.Ồ, thật là một cảm giác tuyệt vời! Tôi nghĩ, “Ồ, chao ôi, điều này không tuyệt vời sao!” Bây giờ, Doc thường hát bài hát ngắn:

Hãy để tôi bước đi với Bô Câu trên Trời;
 Làm đầy đường đi tôi mỗi ngày bằng tình yêu.

¹⁰⁷ Tôi đã từng nghĩ về điều đó. Và tình yêu này bắt đầu tuôn đổ xuống, thêm nữa. Chúng ta có tình yêu thương, nhưng chúng ta cần tình yêu thương dồi dào, tình yêu thương tuôn tràn.

¹⁰⁸ Anh em nói, “Ồ, tôi yêu những người tội lỗi.” Nhưng, ồ, thưa anh, chị em, anh chị em có yêu họ đủ để đi ra và nói chuyện với họ không và kêu gọi họ đến với Đấng Christ? Hiếu tôi muốn nói gì không?

Anh em nói, “Tôi yêu Chúa.”

¹⁰⁹ Nhưng anh em có thể tin Ngài khi bác sĩ lắc đầu không? Anh em có thể tin cậy Ngài khi mọi thứ khác đã qua đi không? Anh em cần một phép báp-têm đầy tràn tình yêu thương, tình yêu Thiên liêng. Khi dường như, khi anh em cầu nguyện, và lời cầu nguyện của anh em không được đáp lời, anh em có còn yêu Ngài không? Có Điều gì đó mà tiếp tục thanh tẩy anh em không? Đó là ân điển tối cao của Đức Chúa Trời, phải đảm nhận. Nó phải vậy. Đó là bản chất của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời không thể làm gì khác hơn làm điều đó.

¹¹⁰ Khi Đức Chúa Trời nhìn thấy tội lỗi của thế gian này, và thấy rằng con người đang chết, không có hy vọng, và không thể được cứu, và tuy nhiên Ngài biết rằng con người sẽ yêu Ngài, điều đó—điều đó đã thúc ép Đức Chúa Trời, và nó đã thể hiện bản chất của Ngài. Bản chất của Đức Chúa Trời là tình yêu thương. Đức Chúa Trời là tình yêu thương. Và nó đã gây áp lực lên bản chất của Đức Chúa Trời, cho đến nỗi Ngài phải cung cấp một con đường giải thoát cho những ai muốn trốn thoát. Và Ngài đã sai Con Ngài đến

trong thế gian, được tạo nên trong sự giống như xác thịt tội lỗi, để mang tội lỗi và bệnh tật của chúng ta đến Đồi Sọ. Đức Chúa Trời đã làm điều đó. Tình yêu của Đức Chúa Trời, đi ra, kêu gọi ân điển tối cao.

¹¹¹ Và Đức Chúa Trời không bao giờ phán, “Nếu người làm điều đó; nếu người làm *điều này*, Ta sẽ làm *điều này*.” Đức Chúa Trời, không có bất cứ điều kiện nào, Ngài đã sai Con Ngài đến để chết thay cho các bạn, và giải quyết vấn đề tội lỗi. Không có gì liên quan với những gì các bạn nghĩ về nó, Đức Chúa Trời đã làm điều đó, dù sao đi nữa. A-men. Tình yêu thiêng liêng, đặt dưới một áp lực, ân điển tối cao phải chiếm chỗ của nó. Đó là tất cả những gì có, khi tình yêu Thiêng liêng được đặt đúng chỗ.

¹¹² Lắng nghe kỹ. Sáng hôm đó khi tôi ra khỏi máy bay, hoặc ra khỏi khách sạn, bắt đầu đi xuống phố, tôi vừa đi vừa hát. Đột nhiên, Điều gì đó dường như tuôn đổ xuống trên tôi, một cơn mưa lớn của tình yêu. Tôi nghĩ, “Ồ, nếu tôi có thể chỉ...Ồ, tôi tin, dường như tôi cảm thấy, nếu tôi có thể chỉ gặp ai đó để cầu nguyện cho!” Đó là cách bạn cảm thấy, khi có điều gì đó trong lòng bạn, đang lôi kéo.

¹¹³ Ngày nọ...Tôi có thể dừng lại một lát được không? Ngày nọ, bé Sarah bị ốm. Khi chúng tôi bắt đầu, ồ, trời rất nóng. Và tôi thức dậy mỗi đêm, ngủ khoảng hai tiếng đồng hồ, các đại biểu từ khắp nơi trên thế giới, phải gặp người *này*, người *kia*, cầu nguyện, giảng ba lần một ngày. Ồ, kiệt sức! Tôi chỉ đang đi...Và rồi tôi đi ra, và tôi phải chờ đợi. Và rồi tôi lái xe vài dặm ra khỏi thành phố. Và tôi rất buồn ngủ, ngay cả sáng sớm, đến nỗi tôi phải nằm xuống, bên vệ đường, và ngủ. Một chút, vài phút, thức dậy và bắt đầu lại. Tôi thật sự không thể giữ mắt mình mở ra, cố gắng tiếp tục, để đến với người phụ nữ này. Băng qua những sa mạc nóng cháy của Nebraska, đi qua đó.

¹¹⁴ Và tôi nghĩ, “Ồ, chào ôi!” Bé Sarah chỉ đang thở hỗn hển và nôn mửa. Đứa bé tội nghiệp đã bị đau ốm, suốt đêm. Sáng hôm sau, nó bị đau rất nặng, chúng tôi phải dừng xe lại. Mặt nó trở nên trắng bệch. Và, lúc đó, tôi quá mệt mỏi và kiệt sức, tôi nghĩ, “Ôi Chúa! Ồ, tình hình thật kinh khủng. Lạy Chúa, nhìn đây, con—con không thể lái xe; con rất mệt mỏi. Và con đã ở bên

ngoài với dân sự của Ngài, cố gắng làm điều tốt nhất con có thể, và bé Sarah bị đau rất nặng.”Ồ, chúng tôi đã đi...

¹¹⁵ Và tôi đi qua đó và đặt tay lên nó. Tôi nói, “Lạy Cha Thiên thượng kính yêu, Ngài ban cho con đứa con này; đây là của Ngài. Con chỉ nuôi nó lớn lên.” Tôi đặt tay trên nó. Điều gì đó bắt đầu di chuyển xuống trong lòng tôi. Điều đó đã chấm dứt sự nôn mửa. Nó không bao giờ nôn mửa nữa, từ ngày đó đến nay.

¹¹⁶ Ngày thứ hai, Becky bắt đầu, bị bệnh thật sự, giống như bị nhiễm vi-rút, và nôn mửa, nôn mửa suốt đêm. Ngày hôm sau, Meda nói, “Chúng ta sẽ mua một ít thuốc Pepto-Bismol.” Đổ ra một vài thìa và cho nó uống. Con bé cứ nôn ra ngay.

¹¹⁷ Chúng tôi đã đi vào miền Tetons. Khi chúng tôi đi ra khỏi xứ nóng, bắt đầu đi lên, nó muốn nhìn thấy những ngọn núi xinh đẹp. Nó không thể làm điều đó; nó đã rất đau. Tôi nói, “Con yêu quý, nhìn đây. Bố muốn chụp...” Nói, “Bố muốn chụp ảnh của con, để con có thể nhìn thấy ngọn núi ở đó.”

¹¹⁸ Nó nói, “Ồ, bố ơi, con cảm thấy như sắp chết.” Và vì vậy chúng tôi đưa cho nó thuốc Pepto-Bismol khác.

Chúng tôi dâng lời cầu nguyện, sáng hôm đó, thưa rằng, “Lạy Chúa, xin thương xót.”

¹¹⁹ Và—và, ồ, điều đó không tốt. Vì vậy, đứng dậy ở đó, và tôi đưa nó ra ngoài. Tôi nói, “Cưng yêu, hãy ra ngoài trong không khí trong lành.” Trời lạnh. Nó mặc áo khoác nhỏ. Tuyết rơi dày trên mặt đất. Vì vậy tôi đi ra, và cô bé đang cố gắng...Nó nói, “Vâng, bố ơi.” Đi, “Ừm, ừm.” Và nước đang chảy ra từ cái miệng nhỏ bé của nó. Tôi nhìn, và đôi mắt bé nhỏ của nó đang trũng xuống. Và cái miệng nhỏ bé của nó, cứ như có nước miếng chảy ra rất nhiều.

¹²⁰ Tôi bước đến. Tôi nhìn lên núi. Tôi nói, “Tôi ngược lên trên núi sự giúp đỡ của tôi từ đâu. Sự giúp đỡ tôi đến từ Chúa.”

¹²¹ Ngay lập tức, Điều gì đó bắt đầu quay lại, giáng xuống trong tôi.Ồ, tôi ước gì tôi có thể có nó mọi lúc. Tôi bước qua đó đến bên hông xe, mở cửa. Tôi nói, “Nhìn bố đây này, cưng ơi.”Ồ, chao ôi! Điều đó giải quyết sự nôn mửa mãi mãi. Năm phút từ đó, và cô bé đang chạy xung quanh, chơi đùa với Sarah.

122 Đó là gì? Khi tình yêu Thiêng liêng được phóng ra, ân điển tối cao sẽ xảy ra. Nó phải vậy.

123 Đi xuống đường phố sáng hôm đó, đi bộ ở Memphis; trở lại câu chuyện của tôi. Tôi đang đi bộ xuống phố, ở Memphis, hát cho Chúa, và đột nhiên, Điều gì đó nói, “Hãy dừng lại.” Và tôi đã dừng lại. Ngay lập tức, Nó nói, “Hãy quay lại và đi lại con đường khác.” Ô, đó là về phía dòng sông.

124 Tôi nghĩ, “Ồ, chào ôi.” Tôi đi xa hơn một chút. Tôi nghĩ, “Ồ, đó chỉ là điều gì đó mà tôi vừa...” Anh em biết đấy, anh em bị ấn tượng, anh em biết đấy, rất nhiều lần. Và, nhiều lần, người ta phạm sai lầm bởi đi theo những ấn tượng thay vì sự dẫn dắt Thiêng liêng. Vì vậy tôi bắt đầu, tôi nghĩ, “Đó chỉ là mình cảm thấy.” Và, ồ, tôi càng đi xa, nó càng tệ hơn. Tôi bước lên, lên một chỗ nhỏ, nhìn quanh. Có một số người câu cá đang nằm ở đó. Tôi nghĩ tôi sẽ hành động giống như (những người đi ngang qua) chỉ nhìn vào những thứ câu cá này. Nơi tôi đến, mọi người hầu như đã rời khỏi cuộc đi bộ, nhóm đó, từ nơi đèn chuyển màu. Tôi nói, “Lạy Thiên Phụ từ ái, Ngài muốn con làm gì? Có phải Ngài đang hành động trên lòng con không? Con cứ cảm thấy như con đang bùng nổ bên trong, chỉ là Điều gì đó đang tuôn ra.”

Điều gì đó nói, “Quay lại và đi trở lại.”

Tôi nói, “Tới đâu?”

125 Nói, “Quay lại và đi về.” Không có sự khác biệt tới đâu. Cứ tiếp tục!

126 Tôi quay lại và bắt đầu đi xuống phố. Tôi bước đi. Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, nó vẫn thúc giục tôi, đã qua rồi. Đã đi xa hơn một chút, thời gian đã qua, bảy giờ ba mươi; lúc tám giờ, “Ồ, chào ôi, chào ôi, chào ôi!” Tôi đã đi con đường trở lại nơi nó giống như những ngôi nhà người da màu, rất nhiều ngôi nhà màu cũ kỹ ở dưới đó, lối đi xuống. Và tôi đang đi bộ dọc theo đó, lúc đó mặt trời đã lên cao, đầu mùa xuân, những đám mây đã biến mất. Tôi nghĩ, “Ồ, mình đã bỏ lỡ...Mình—mình đã bỏ lỡ chuyến bay.” Nhưng, tôi nghĩ, “Ồ, Chúa ôi, con...Sẽ ổn thôi nếu con lỡ chuyến bay, miễn là Ngài...Chúa đang dẫn con đến đâu, Chúa ôi? Con

không biết Ngài đang đưa con đi đâu. Con đang đi đâu?” Không phải việc của tôi; cứ tiếp tục bước đi. Tôi cứ bước đi.

¹²⁷ Sau một lúc, tôi nhìn. Dựa vào một cánh cổng, như thế này, có một bà dì Jemima điển hình thuở xưa đứng ở cánh cổng, và đôi má to mập của bà; đang đứng đó, và áo sơ mi quấn quanh đầu bà ấy như thế này, và buộc ở phía sau. Tôi đang bước đi như thế. Và tôi đến gần bà, nước mắt chảy dài trên đôi má to béo của bà như thế. Bà ấy nhìn qua tôi, nói, “Chúc buổi sáng tốt lành, mục sư.”

Tôi nói, “Chào bà,” nói, “chúc buổi sáng tốt lành.”

¹²⁸ Bà ấy cười toe toét và nhìn tôi, nước mắt lưng tròng. Tôi nghĩ, “Bà ấy đã gọi tôi, ‘Mục sư.’” Đó là những gì họ gọi là một thầy giảng ở miền Nam, anh em biết đấy.

Và tôi nói, “Làm sao bà biết tôi là mục sư?”

Bà ấy nói, “Tôi biết ông sẽ đến.”

“Gì hả?”

Nói, “Tôi biết ông sẽ đến.”

Tôi nói, “Tôi không hiểu, Dì ơi. Dì sẽ nói cho tôi biết chứ?”

¹²⁹ Bà ấy nói, “Ông biết không, ông đã từng đọc câu chuyện đó về người đàn bà Shu-nem mà không có con, và bà đã cầu xin Chúa ban cho bà một đứa con?” Và nói, “Và Ê-li đến và chúc phước cho bà, và bà có một đứa con?”

Tôi nói, “Vâng, thưa bà. Tôi nhớ điều đó.”

¹³⁰ Bà nói, “Tôi là loại phụ nữ đó.” Nói, “Tôi không có con. Và tôi đã cầu nguyện với Chúa, và tôi đã thưa với Chúa; nếu Ngài ban phước cho tôi và ban cho tôi một đứa con, thì tôi sẽ nuôi nấng nó cho Ngài.” Và nói, “Ngài ban cho tôi một đứa con.” Và nói, “Tôi đã giặt giũ trên bàn giặt,” một nhà kho nhỏ cũ ở đó bên cạnh. Nói, “Tôi đã giặt giũ để nuôi đứa con này.” Và bà nói, “Khi nó lớn lên, thưa mục sư, nó—nó đã đi sai đường.” Và nói, “Nó đã đi ra ngoài với bạn bè sai trật, và nó đang nằm ở đây, sắp chết.”

¹³¹ Và nói, “Bác sĩ đã ở đây, ngày hôm kia, khi nó bất tỉnh, và nói rằng họ không bao giờ có thể làm gì được nữa cho nó. Họ đã tiêm cho nó sáu mũi Salvarsan, và mọi thứ khác, thủy ngân, và

penicillin; không có gì cả. Hoa liễu, bệnh giang mai, nghĩ rằng van tim của nó đã hỏng.”

¹³² Và nói, “Không thể làm gì được cho nó.” Và nói, “Nó đang nằm hấp hối ở đây. Và nói, ‘Ôi Chúa, con không muốn thấy con mình chết như thế.’” Và nói, “Tôi—tôi...Ước gì tôi có thể nghe nó nói rằng nó đã được cứu.” Và nói, “Tôi đã cầu nguyện, và tôi đã cầu nguyện, trong hai đêm.”

¹³³ Nói, “Sáng nay, khoảng ba giờ,” nói, “Chúa đã đưa tôi vào giấc ngủ, tôi quỳ trên đầu gối.” Nói, “Tôi đã mơ một giấc mơ.” Nói, “Tôi thấy một người đàn ông đến với bộ đồ vest màu sáng, đội một chiếc mũ nửa cao bồi nhỏ trên đầu ông ta. Tôi thưa, ‘Lạy Chúa, con là người đàn bà, nhưng Ê-li của Ngài ở đâu?’ Nói, ‘Đến đây này.’”

¹³⁴ Nói, “Tôi đã ra khỏi giường đó, và tôi đã đứng ngay tại đây kể từ đó, chờ đợi ông.” Đó là cách tôi ăn mặc, thật chính xác.

¹³⁵ Ồ, thưa anh em, khi tình yêu Thiêng liêng được phóng chiếu, người mẹ đó với đứa con của mình, vâng, tám mươi hai ký, nhưng anh ta vẫn là đứa con của bà, đang nằm, chết trong sự ô nhục. Cho dù anh ta bị ô nhục thế nào đi nữa, anh ta vẫn là đứa con của bà. Bà yêu anh. Đó là tình yêu của một người mẹ. Cho dù anh ta đã mang đến bao nhiêu sự sỉ nhục, bà vẫn yêu anh.

¹³⁶ Và nếu anh em không thể quên đứa con của mình, cho dù thế nào đi nữa, thì huống chi Đức Chúa Trời không thể quên anh em? Ngài phán, “Tên các ngươi được khắc trên lòng bàn tay Ta. Một người mẹ có thể quên cho đứa con của mình bú, nhưng Ta sẽ không bao giờ quên ngươi.” Cho dù anh chị em đã làm gì, anh chị em đã đi xa bao nhiêu, anh chị em đã trở nên thế nào đi nữa, Đức Chúa Trời vẫn yêu thương anh chị em. Đức Chúa Trời yêu thương anh chị em. Hãy giữ cho tình yêu thương đó tiếp tục. Đừng để nó sai trật.

¹³⁷ Vì vậy, bà ấy thở dài. Bà nói, “Ồ, tôi thật sự không thể làm điều đó.” Và bà nói, “Thưa mục sư, tôi đã mơ một giấc mơ, và tôi thấy ông đang đến.” Và nói, “Khi tôi nhìn xuống đường phố, và tôi thấy bộ đồ nhỏ, màu sáng đó, và cái mũ nhỏ đó đang đội trên

đầu ông,” nói, “Thánh Linh đã phán với tôi, ‘Người đó đấy.’” Và nói, “Mời ông vào chứ?”

138 Tôi nghĩ, “Ôi Đức Chúa Trời,” tôi nghĩ, “có lẽ đây là nơi Ngài đã dẫn dắt tôi đến, đây là lý do tôi được cho là đến.” Tôi không biết.

139 Tôi mở cổng. Nó có một sợi xích và một cái móc như cái cày trên đó. Tôi không biết anh em đã từng thấy, hay chưa. Tôi mở cánh cửa nhỏ và đi vào.

140 Thưa anh em, tôi đã ở trong các cung điện của các vua. Tôi đã ở trong những ngôi nhà giàu có nhất trên thế giới. Tôi đã ở trong một số nhà triệu phú, trị giá hai mươi...nhiều như hai mươi tám triệu đô la. Tôi đã bước đi trên những tấm thảm của họ, khi nó đã được viên, từ bên này đến bên kia, khi tôi có thể nằm xuống và ngủ dễ dàng trên tấm thảm trần trụi, khi chúng là ngôi nhà đáng yêu.

141 Nhưng thậm chí không có một tấm thảm trên sàn nhà. Và một cái giường bằng sắt cũ có áp phích nhỏ đặt ở đó; một tấm chăn cũ nhỏ, bình thường được kéo lên trên chàng trai này. Có một dấu hiệu trên cửa, “Đức Chúa Trời ban phước cho nhà chúng tôi.” Tôi biết tôi đang ở trong sự hiện diện của một gia đình Cơ-đốc nhân. Tôi biết tôi đã ở đâu đó nơi lời cầu nguyện được thực hiện. Không phải là những bức hình ghim trên tường, không phải là những bức hình thô tục; nhưng quyển Kinh Thánh đang nằm mở ra trên chiếc bàn nhỏ, lát đá cẩm thạch cũ, nằm ở đó.

142 Và một chàng trai to lớn đang nằm đó trên giường, tay cầm khăn trải giường, đang rên, “Ừm! Ừm!”

143 Tôi nghĩ, “Ồ, chào ôi.” Cảm thấy chân cậu ấy; nó nhớp nháp và lạnh. Sự chết đã ở trên chàng trai.

Và cậu ấy cứ nói, “Ồ, trời tối quá! Trời tối quá!”

Và tôi nói, “Cậu ấy đang nói về điều gì vậy?”

144 Bà nói, “Thưa Mục sư,” nói, “nó đã nghĩ rất nhiều về những ngày chúng bây giờ, rằng nó đang ở ngoài biển lớn, bị lạc.” Nói, “Nó không biết nó đang đi đâu.” Và nói, “Đó là điều làm tổn thương lòng tôi.” Nói, “Nó sắp đi xa, và nó bị lạc, ở ngoài biển, và nó không biết mình đang đi đâu.” Nói, “Thưa Mục sư, tôi đã

cầu nguyện. Tôi đã làm mọi thứ. Tôi đã làm mọi thứ. Tôi không muốn nó bị lạc đường, thừa mục sư.” Và nói, “Đó là lý do tôi đang cầu nguyện.”

Tôi nói, “Dì ơi, cậu ấy bị làm sao vậy?”

145 Dì ấy nói, “Đó là một bệnh hoa liễu. Bác sĩ đã nói rằng nó sắp chết, không thể làm gì hơn được nữa.” Và nói, “Nó hôn mê. Nó đã bị lạc trên biển hai ngày rồi.”

Dì ấy nói, “Ông sẽ cầu nguyện cho nó được không?”

146 Tôi nói, “Dì ơi, tên tôi là Branham. Dì đã từng nghe về tôi không?”

Dì ấy nói, “Không, thưa ông. Tôi không tin là tôi đã từng nghe, thưa mục sư.”

147 Tôi nói, “Ồ, tôi sẽ kể cho dì nghe một câu chuyện.” Tôi nói, “Chức vụ của tôi là cầu nguyện cho người đau.”

Dì ấy nói, “Thế à?”

148 Tôi nói, “Vâng.” Và tôi đã nói, nói với dì ấy về chiếc máy bay đang hạ cánh, và mọi thứ.

Bà nói, “Thật không, thưa mục sư?”

Tôi nói, “Vâng.”

Dì nói, “Ồ, tôi biết Ngài sẽ không làm tôi thất vọng.”

Tôi nói, “Dì dang lời cầu nguyện, thưa Dì.”

149 Và dì ấy quỳ xuống đó, và thật là một lời cầu nguyện!Ồ, thưa anh em, thật bà cụ thánh đó có thể nắm giữ được Đức Chúa Trời. Ở đó bà đã cầu nguyện, cho đến khi nước mắt bà trào ra.

Tôi nhìn lên. Và cậu ấy cứ tiếp tục, “Ồoo!”

Và tôi nói, “Bây giờ, Dì ơi, tôi sẽ cầu nguyện. Dì cùng cầu nguyện với tôi.”

150 Tôi đặt tay trên chân cậu ấy. Tôi nói, “Lạy Cha Thiên thượng, theo như con biết, máy bay của con đã bay rồi. Và ở đây người mẹ già tội nghiệp này đang khóc vì đứa con của mình. Và theo như con biết, đây là nơi Ngài đã dẫn dắt con đến. Con cầu xin Ngài thương xót cậu ấy.”

151 Và gần như lúc đó, tôi nghe cậu ấy nói, “Mẹ ơi, ồ, mẹ ơi!”

152 Bà đứng lên và lau nước mắt, bà nói, “Vâng, cưng yêu. Con của mẹ cảm thấy tốt hơn chứ?” Bắt đầu vỗ nhẹ vào đầu cậu.

153 Anh ấy nói, “Mẹ ơi, trời đang sáng trong phòng. Trời đang sáng dần trong phòng.”

154 Tình yêu tối thượng! Khi tình yêu Thiên liêng đã được phóng tới tấm lòng của Đức Chúa Trời, ân điển tối thượng phải trả lời đúng chỗ của nó. Khi tôi nghĩ, rằng một người mẹ đáng thương ở đó, đang giữ lời cầu nguyện của mình với Đức Chúa Trời, và tất cả điều này! Và rồi điều gì đã xảy ra? Đức Chúa Trời, qua ân điển của Ngài; Đức Chúa Trời, trong sự thương xót của Ngài, sẽ hạ một chiếc máy bay khỏi bầu trời và giữ nó trên mặt đất, để đáp lời cầu nguyện của một người đàn bà da màu, nghèo nàn, dốt nát, khi tình yêu Thiên liêng được phóng ra. Cho dù bà nghèo thế nào, bà đen thế nào, bà da vàng thế nào, bà là gì đi nữa; khi ân điển Thiên liêng được phóng ra, ân điển tối cao phải chiếm chỗ của nó. Tình yêu thương của người mẹ già ở đó, bà đã khóc biết bao!

155 Và chàng trai, một vài...Khoảng hai năm sau đó, tôi đã đi xuống, và ở trên một chuyến tàu đi xuống. Tôi đi xuống, và đi lên đó để mua cho tôi một cái bánh mì kẹp thịt. Họ muốn khoảng bảy mươi hay tám mươi xu cho điều đó, trên máy bay, và tôi... trên xe lửa. Và tôi có thể mua nó với giá khoảng hai mươi xu trong quầy nhỏ. Tôi xuống tàu, bắt đầu đi xuống. Có một người đội mũ lưỡi trai màu đỏ, nói, “Xin chào, Mục sư Branham!”

Tôi nhìn quanh. Tôi nói, “Chúc buổi sáng tốt đẹp, con trai.”

“Ồ,” nói, “ông không biết tôi à?”

Tôi nói, “Không, tôi không tin là tôi biết.”

156 Nói, “Ông còn nhớ, cách đây khoảng hai năm, khi ông xuống và cầu nguyện cho tôi không? Và mẹ tôi ở đó?”

Tôi nói, “Anh có phải là chàng trai đó không?”

157 Nói, “Vâng, thưa ngài, Mục sư Branham.” Nói, “Tôi không chỉ được chữa lành, nhưng bây giờ tôi được cứu. Tôi là một Cơ-đốc nhân.”

158 Ân điển tối cao! Vâng, thưa quý vị, thưa anh! Tôi đang nói với anh em, khi ân điển...Khi Đức Chúa Trời nhìn thấy tình yêu được phóng ra, ân điển phải thể chỗ của nó.

159 Cách đây vài tuần, tại nhà tôi, anh em còn nhớ điều đó; nhiều người trong các bạn, ồ, khi con thú có túi đó nằm ngang ở đó. Khi mà, cô gái trẻ này ở dưới đây đã có đứa con chết đuối của mình. Và khi Đức Chúa Trời ban cho chị một đứa con; và chị không muốn nuôi nó, và chị ấy quấn nó trong một cái mền và ném nó ra đó và chìm nó xuống sông. Tôi nói, “Đó không phải là một người mẹ. Điều đó thấp hơn một con chó. Một con vật sẽ không làm điều đó.”

160 Và nếu tình yêu tối cao của Đức Chúa Trời sẽ, có thể được chiếu vào một con vật, huống chi nó có thể được chiếu ra cho một người nam hay một người nữ? Đúng vậy.

161 Và con thú có túi mẹ này đang đi lên con đường đó, anh em biết câu chuyện đó. Và cách nó đi vào, và nằm ở đó ở bậc thềm của tôi, trong hai mươi bốn giờ, tôi thậm chí không biết gì về điều đó.

162 Anh Wood và họ đang ngồi phía sau đó, và Chị Wood, với lòng thương xót cho con vật, nói, “Anh Branham, tại sao anh để nó chịu đựng? Và chúng những con thú con nhỏ tội nghiệp đang uống sữa đó từ nó; nó đang nằm ở đó, chết?” Nói, “Tại sao anh không giết chúng, Anh Branham, hay hủy diệt con thú mẹ?” Nó không chết hẳn. Nó đã...Anh em có thể đâm nó, và nó...anh em sẽ khiến nó cử động.

Và, ở đó, nó đã nằm đó suốt đêm.

163 Và ngày hôm sau, bé Becky ở đó, nó đi ra, nó nói, “Bố ơi?” Ồ, sáng hôm sau, gần như ban ngày, nó nói, “Bố sẽ làm gì với con thú có túi đó, thưa bố?” Nói, “Con cứ suy nghĩ về điều đó suốt đêm.”

164 Và tôi nói, “Bố cũng vậy, Becky.” Tôi đi xuống phòng. Tôi nói, “Đi về và đi ngủ, cưng yêu. Còn quá sớm để con thức dậy.”

165 Tôi ngồi xuống đó trong phòng riêng của mình. Tôi nghĩ, “Ồ,...?...” Tôi nghĩ, “Mình sẽ phải làm điều gì đó với con thú có túi già đó. Mình không biết phải làm gì.”

166 Rồi tôi nghe một Tiếng, mà tôi thậm chí không mong đợi Nó.

167 Ngay tại đó, khi những quả táo rơi xuống sáng hôm đó, cho Anh Hall, khi anh ấy được chữa lành, với bệnh ung thư. Ở đó nơi những người đau ốm và bệnh tật đã được chữa lành. Tôi đang ngồi trong căn phòng nhỏ, cũ kỹ.

168 Tôi nghe một Tiếng nói, “Ta đã sai nó đến với ngươi. Nó đã nằm như một quý bà, trong hai mươi bốn giờ, cho thời gian của nó để được cầu nguyện cho. Và ngươi chưa hề nói một lời với Ta về nó.”

169 Tôi nói, “Ồ, con thậm chí không biết điều đó.” Tôi nói, “Ồ, Ngài muốn nói rằng Ngài đã sai con thú có túi đó đến ở đó sao?”

170 Tôi nghĩ, “Có chuyện gì với mình vậy? Mình đang nói chuyện với chính mình à?” Tôi bắt gặp chính mình đang nói chuyện lại với tôi.

171 Tôi bước ra đó, bé Becky vẫn đang nhìn qua cánh cửa. Tôi bước qua đó. Con thú có túi già đó ở đó; và sương phủ lên khắp người nó, và mọi thứ khác. Tôi nói, “Lạy Cha Thiên thượng, nếu Ngài đã sai con thú có túi ngu dốt, đáng thương đó, nếu Ngài đã sai nó đến đây, bằng cách nào đó, con...đặt trong lòng con một tình yêu dành cho nó, là một người mẹ, mà con không thể giết nó, không thể giết những đứa con của nó. Và ân điển tối cao, để dạy dỗ những người còn lại, mà họ nên biết, đã mang nó đến đây. Và, lạy Chúa, con cầu nguyện trong Danh Đấng Christ, để Ngài chữa lành cho nó.”

172 Và con thú có túi già đó, với đôi chân đầy giò, và kéo ra phía sau, sưng lên gấp đôi kích thước của nó; đứng lên trên chân đó. Và nhặt những đứa con đó, vào trong túi của nó, bước xuống đó thật bình thường như bất kỳ con thú nào anh em từng thấy. Quay lại, với tôi; dường như quay lại, nói, “Cảm ơn, thưa ngài có lòng tốt.” Theo như tôi biết, chúng thực sự hạnh phúc với những đứa con của nó ngày hôm nay.

173 Tại sao? Khi tình yêu Thiên liêng được phóng ra, ân điển tối cao sẽ xảy ra. Chao ôi, thưa anh, chị em, chỉ có một điều duy nhất để làm trong đời sống của anh chị em, đó là, “Hãy yêu mến Chúa là Đức Chúa Trời của anh chị em hết lòng, hết linh hồn, với

tất cả sức lực của anh chị em, với tất cả tâm trí,” và tin mọi Lời Ngài đã phán là Lẽ thật. Và khi anh chị em đến cuối con đường của mình, nơi anh chị em không thể đi xa hơn nữa, thì ân điển Thiên liêng, tối cao sẽ được chiếu ra.

¹⁷⁴ Làm sao tôi có thể nói chuyện với cô ấy, đang nằm ở đó, khi Mayo Brothers đã từ chối tôi, đang ngồi bên hàng hiên đằng kia, với Anh Cox đang ngồi bên tôi, tự hỏi điều gì đang xảy ra. Tôi thậm chí không thể chịu đựng điều đó lâu hơn nữa. Nhưng nói...

56-0826 Tình Yêu Thiên Liêng
Đền tạm Branham
Jeffersonville, Indiana Hoa Kỳ

VIETNAMESE

©2025 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org